

Запряновъ. Разбрахте ли я?... Искашъ ли да чуешъ добро за себе си — трѣбва да имашъ властта. Но преди това трѣбва да умрешъ. (съ болка) Да възкръснешъ не остава друго освенъ: Само да умрешъ!

Гвоздиевъ. Ти мисли както щешъ. Но азъ съмъ балканския българинъ и искамъ да не забравишъ, обещаното!

Запряновъ. (Като се изсвива) Значи ти настоявашъ за градоначалството.

Гвоздиевъ. Да! Защото ти можешъ да прощавашъ но азъ искамъ тия синковци, дето толкова сж ти гложгали цървулитѣ, да почувствуватъ нашия юмрукъ.

Велина. Правъ е г-нъ Гвоздиевъ. Като си спомня какъвъ бѣше тоя Платнаровъ и какъвъ е сега!

Алабашевъ. Каква безобразна действителностъ!

Запряновъ. И при все това действителнось, която трѣбва да се разбере, ако искашъ не направишъ нѣщо. . . Но, по това после. Сега азъ трѣбва да ида въ клуба, дето ме чакатъ бждащитѣ ми колеги отъ кабинета. Вие останете тука: почерпете се и си отдъхнете.

Гвоздиевъ. Добре. Ти иди си върши работитѣ. А ние съ Алабашевъ ще се подвижемъ изъ града да чуемъ настроението.

Запряновъ. Тогава да ходимъ!

(Тримата излизатъ)

Велина. (Гледа дълго подиръ тѣхъ. После изгледва стаята и съ въздишка издумва)

Пуста да опустей тази политика!

(Спуска се завесата.)

София, 1927 г.